

Outreach

Հրատարակութիւն Ամերիկահայոց Արեւելեան Թեմի Ազգային Առաջնորդարանի
A Publication of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America

Volume I - Number 10
February, 1979

SOLIDARITY DAY ACTIVITIES THROUGHOUT THE U.S.

- Cleveland, Ohio:** Program held in Holy Cross Church Hall. Speaker, Harry Derderian; 80 people present; \$3,000 raised.
- Detroit, Michigan:** Program held in St. Sarkis Church Hall. Speaker, Vigen Babayan; 450 people present; \$25,000 raised.
- Granite City, Illinois:** Program held at Officer's Club. Speaker, Mourad Topalian; 100 people present; \$3,000 raised.
- Indian Orchard, Massachusetts:** Program held at St. Gregory's Church Hall. Speakers, Seta Khaligian and Carnig Piligian; 100 people present; \$5,000 raised.
- New Britain, Connecticut:** Program at St. Stephen's Church Hall. Speakers, Haroutioun Misirlian and Tatoul Papazian; 80 people present, \$6,500 raised.
- Niagara Falls, New York:** Program at St. Hagop's Church Hall. Speaker, Rev. Ashod Kochian; 50 people present; no fund raising.
- North Andover, Massachusetts:** Program at St. Gregory's Church Hall. Speaker, Arpi Charkhoudian; 75 people present; \$2,300 raised.
- Philadelphia, Pennsylvania:** Program at St. Gregory the Illuminator's Church Hall. Speakers, Kevork Donabedian and Michael Najarian; 250 people present; \$23,000 raised.
- Providence, Rhode Island:** Program held at Sts. Vartanantz Church Hall. Speakers, Dr. Herand Markarian and Percy Sarkissian; 200 people present; \$10,000 raised.
- Oklahoma City, Oklahoma:** Program Saturday, Feb. 3rd, held at St. John's Church Hall. Speaker, Mardiros Soghomian; 75 people present; no fund raising.
- Troy, New York:** Program held at Holy Cross Church Hall. Speaker, Hermine Mnagian; 50 people present; \$1,600 raised.
- Tulsa, Oklahoma:** Program at Bakamjian Family's home; 35 people present; Speakers, Mardiros Soghomian and Arpenik Aghakhanian; \$580 raised.
- Washington, D.C.:** Program at Soorp Khatch Church Hall. Speakers, Michael Topalian and Gourgen Asadourian; 200 people present; \$13,000 raised.
- Watertown, Massachusetts:** Program at St. Stephen's Church Hall. Speakers, Dr. Hratch Abrahamian and Dr. Varant Hagopian; no fund raising.
- Worcester, Massachusetts:** Program held at Holy Trinity Church Hall. Speakers, Armen Baghdoian and Stephen Piligian. No fund raising.

Metropolitan Area Armenians Observe Solidarity Day

Ten-year-old Nareg Boudaghian recites as Srpazan and guests look on: From left to right: Dr. Ara Caprielian, Rev. Dr. Arthur Caliandro and Dr. Cynthia O. Wedel.

Over 800 Armenians gathered in the Marble Collegiate Church in New York City to observe National Solidarity Day with Lebanese-Armenians, on Sunday, February 4. The three churches within the metropolitan area, St. Illuminator's Cathedral of New York, St. Sarkis of Bayside, and Sts. Vartanantz of New Jersey, participated in this ceremony organized under the auspices of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America.

Armenians throughout the United States and Canada, acting on an official proclamation of the Armenian Committee for Aid to Lebanon, gathered in their own communities to mark this day in symbolic union and active support of their fellow Armenians in Lebanon, whose suffering during the four year civil war has steadily increased.

As the crowd gathered into the impressive Marble Collegiate Church—a historic landmark founded in 1628—there was intent and concern on many faces. For some, the day's program would enlighten, inspire and strengthen their national kinship; yet, it was evident that this symbolic fervor must be transformed into a shared active responsibility to meet the needs of the Lebanese-Armenians.

Dr. Ara Caprielian, serving as Master of Ceremonies, gave a short summary of the developments that led up to the present conditions in Lebanon. He explained the Armenian position as one of innocent victims in this fratricidal war and stressed the Armenian community's moral obligation to aid their brothers and sisters in Lebanon.

On behalf of the Marble Collegiate Church and the famed clergyman Dr. Norman Vincent Peale, Rev. Dr. Arthur Caliandro officially welcomed the congregation, expressing his community's mutual concern for peace in the Middle East and throughout the world.

Throughout the program there were short musical interludes by noted guest artists. Beginning and closing the program, Berj Zamkochian performed compositions for the organ that demonstrated the distinct mastery of artist and instrument. Popular guest singers, Soprano Varsenne Kechichian Sarkissian and Levon Katerjian, sang songs which reiterated the day's message: *You'll Never Walk Alone; Libanany Djan Deghaner.*

Surely the greatest surprise and inspiration of

the program was ten-year-old Nareg Boudaghian. From the moment he began to recite Barouyr Sevag's *Menk Hye Yenik*, he thoroughly captivated the audience. His flawless recitation brought to life the meaning and depth of each word.

Dr. George Dermksian, a dedicated member of the Armenian community, opened his remarks with a translation of the message of His Holiness Vazken I, Catholicos of All Armenians. He went on to say, "The tragedy will not have been in vain, but would serve to reinforce the fact that Armenians are one church, one people, and one nation, whose contribution for the good of the human race will continue to expand."

Following Dr. Dermksian, taped messages by Catholicos Khoren I and Karekin II were heard while slides depicting the war ravaged areas of Beirut were shown.

In her remarks, Dr. Cynthia O. Wedel, President of the World Council of Churches, said that aiding the Lebanese-Armenians was an obligation for all Christians. Noting that the "Armenian people are determined to be loyal to their homeland," she said we must support and applaud them rather than, "let ourselves be hoodwinked by propaganda."

Mr. Sarkis Teshoian, attorney and former chairman of the Prelacy's Executive Council, reaffirming the pledge of solidarity of the Armenian people, said this day would mark the beginning of a new era for the Armenian people, an era in which "the international Armenian community is ready to respond to events which adversely affect any group of Armenians."

Following the presentation of a Proclamation from Mayor Edward Koch of New York, read by Mr. Sam Azadian, Dr. Caprielian read numerous statements from concerned dignitaries such as: New York's Gov. Carey, Senator Edward Kennedy of Massachusetts, Congressman Maguire of New Jersey, and Gazi Chidiac, Council General of Lebanon.

His Grace Bishop Mesrob Ashjian gave the closing message. By quoting Kevork Emin's poem *Menk Ges Enk* (We Are Half), he pointedly remarked on the great need of unity among the Armenian people at this time. He stated that "all the Armenians throughout the Diaspora and in

[Continued on page 2]

ՊԱՇՏՈՆԱԿԱՆ ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Այսու կը ծանուցանենք մեր Թեմի ժողովուրդին որ Ամերիկահայ Արեւելեան Թեմի Առաջնորդարանի Ազգային Վարչութիւնը եւ Հայ Օգնութեան Միութեան Կեդրոնական Վարչութիւնը համախորհուրդ նշանակեցին Ազգային Ուսումնական Խորհուրդի նոր կազմը 1979-1981 երկու տարուան շրջանի համար:

Խորհուրդը, իր առաջին նիստին որ գումարուեցաւ մեր նախագահութեամբ, Ուրբաթ 26 Յունուար 1979-ին, Առաջնորդարանիս մէջ, ընտրեց իր ղեկանը հետեւեալ կազմով: - Ատենապետ՝ Տքթ. Խաչիկ Թէօթօլեան: Փոխ-Ա.պետ՝ Տքթ. Աշոտ Միրիճեան: Ատենադրպիր՝ Տիկ. Զուարթ Պալքեան: Գանձապահ՝ Օրդ. Արփի Նաշմանեան:

Խորհրդականներ՝ Օրդ. Վանուհի Իսաջանեան, Օրդ. Միլվա Թիւթիւնճեան, Պրն. Մայքըլ Միրաքեան, Տքթ. Կարո Յակոբեան եւ Պրն. Բոս Վարդեան:

Ուսումնական Խորհուրդը վարիչ-քարտուղարի պաշտօնին վերստին կոչեց Պրն. Յակոբ Պարսումեանը, որուն հետ պէտք է կապ պահեն ամէնօրեայ թէ միօրեայ (Շաբաթօրեայ) վարժարաններու պատասխանատուները եւ տեղական կրթական մարմինները ուսումնական եւ դպրոցական հարցերու համար:

Նորակազմ Խորհուրդին կը մաղթենք լիակատար յաջողութիւն:

Մեքոպ Նպիսկ. Աշնեան
Առաջնորդ Ամերիկահայոց
Արեւելեան Թեմին եւ Նախագահ
Ազգ. Ուսումնական Խորհուրդի

CANDLEMAS, An Ancient Feast

was the intermediary between the gods and the pagan priests (in Armenian *kurm*) and also the secretary of all the gods. Pagan Armenians believed that *Dihr* determined the good and evil in their affairs, so they worshipped him in order to have their names registered rightly and their affairs decided favorably.

Diarnuntarach, in classical Armenian (*krapar*) meaning to come forward and meet the Lord, is also known as *derundas*, *derundes* or *derundez*. It had many other variations in the different Armenian provinces, such as *dentarach* in Van, *darinch-darinch* in old Chugha, *dorandoranch* in Nor Chugha (Isfahan, Iran), *derindarach* in Yerevan, *meled* in Sughert, and many others.

Celebrations also varied somewhat in each province. In Van, on the eve of the feast, the priest would invite the newly-married to the church to hold candles and join the choir. After the religious mass, a large bon-fire was lit in the church yard, and the procession would walk around the fire singing, while the new brides and grooms would jump over it. At night, in the courtyards of the newly weds, festivities were held and bon-fires lit. After singing some hymns, the grandmother of the family would jump over the bon-fire intentionally burning the edge of her skirt to keep the evil spirits away from their home; other members of the family would follow her. The lighted candles were kept with care for the coming year, believing that in this way the house would be spared any disasters.

In general, people expected that candlemas would bring temperate climate, abundant harvest, fertility to the fields and marital blessings. In the Armenian Christian faith, the lighted candle symbolizes the light and hope that Jesus brought to mankind.

H.B.

ՀԱՆԳԻՍ

Տ. ԽԱՉԱՏՈՒՐ Ա. ՔՀՆՅ. ԿԻՐԱԿՈՍԵԱՆԻ

Ամերիկահայոց Արևելյան թեմի Ազգային Առաջնորդարանը խոր ցաւով կը դուժէ վախճանու մը թեմիս վաստակաւոր քահանայ Տ. Խաչատուր Աւագ ՔՀՆՅ. Կիրակոսեանի, որ տեղի ունեցաւ 28 Յունուար, Կիրակի առաւօտեան ժամը 10:30-ին, Նիւ-Եորքի Սէյնթ Ճան Հիւանդանոցին մէջ:

Օծման եւ յուղարկաւորութեան կարգը տեղի ունեցաւ Չորեքշաբթի, 31 Յունուար 1979-ին, Ս. Լուսաւորիչ Մայր եկեղեցւոյ մէջ: Արարողութեանց նախագահեց թեմիս բարեջան Առաջնորդ Գերշ. Տ. Մեսրոպ Ս. Եպիսկ. Աշճեան: Ս. Պատարագ մատուցանեց Արժ. Տ. Ասողիկ քհնյ. Գրլըճեան: Յուղարկաւորութեան կարգին ներկայ էին, Գերշ. Տ. Հրանդ Ս. Արքեպիսկ. Խաչատուրեան, Հոգշ. Տ. Օշական Վրդ. Չօլոյեան, Արժ. Տ. Մուշեղ քհնյ. Տէր Գալուստեան, Տ. Վահրիճ քհնյ. Շիրինեան, Տ. Թորգոմ Ա. քհնյ. Յակոբեան. Տ. Մեսրոպ Ա. քհնյ. Թաշճեան, Տ. Սահակ քհնյ. Անտէքեան, Տ. Սահակ քհնյ. Վրթանէսեան. Տ. Անդրանիկ քհնյ. Պալճեան, Տ. Արշակ քհնյ. Տաղլեան, Տ. Արսէն Ա. քհնյ. Յակոբեան, Տ. Վազգէն քհնյ. Պէքերեան:

Տ. Խաչատուր Աւագ քհնյ. Կիրակոսեան ծնած է Հալէպ, 1896 թուին, Վարած է ուսուցչական եւ դպրատանի պաշտօններ զանազան դպրոցներու մէջ: Քահանայ ձեռնադրուած է 11 Մայիս 1941 թուին Պէյրութի Ս. Նշան Մայր եկեղեցւոյ մէջ, ձեռամբ Կաթողիկոսական Փոխանորդ Տ. Եղիշէ Ս. Արքեպիս. Կարոյեանի: Շուրջ տասը տարիներ ծառայելէ վերջ Ս. Նշան Մայր եկեղեցւոյ համայնքին, 1950-ի Նոյեմբերին ընտանեօք կը փոխադրուի Միացեալ Նահանգներ եւ կը ստանձնէ Ս. Լուսաւորիչ Մայր եկեղեցւոյ հոգեւոր հովիւի պաշտօնը: Յետագային, հաւատարիմ եւ անշահախնդիր կերպով ծառայած է Ամերիկահայոց զանազան եկեղեցիներուն մէջ եւ մեծապէս օգտակար հանդիսացած Հայրապետական Պատուիրակ Գերշ. Տ. Խորէն Արքեպիսկոպոսին - ապա՝ Կաթողիկոս Մեծի Տանն Կիլիկիոյ - երբ կը կազմակերպուէր Ամերիկահայոց Կիլիկեան թեմը: Տէր Խաչատուր Հայրը Ս. Լուսաւորիչ Մայր եկեղեցւոյ հոգեւոր հովիւ եղած է 1950-էն 1952 թուականներուն: 1952-53՝ Ֆիլադելֆիոյ Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ, 1954-էն 1955 Լոս Անճէլըսի Ս. Խաչ, 1955-ին Ուոթերի Ս. Երրորդութիւն ապա, իբրեւ այցելու հովիւ եղած է Ուաշինկթըն, Քլիվլէնտ, Միւնխեն, Նայակարա Ֆուլք, Նիւ Պրիթըն եւ Սփրինկֆիլտ:

Երանաշնորհ Չարեհ Ա. Կաթողիկոսէն ստացած է Լանջախաչ կրելու իրաւունք եւ Աւագութիւն: Տ.Տ. Խորէն Ա. Կաթողիկոս իրեն շնորհած է Սեւ Մեղկեայ Փիլոն կրելու իրաւունք: Ազգային Առաջնորդարանի կողմէ պատուուած է յատուկ զնահատանքով:

Առաջնորդ Սրբազան Հօր կարգադրութեամբ, թեմիս բոլոր եկեղեցիներուն մէջ հոգեհանգրստեան պաշտօն պիտի մատուցուի հոգելոյս Տ. Հօր վախճանման քառասունքին առթիւ, յառաջիկայ Մարտ 4-ի Կիրակի առաւօտեան:

Լոյս մշտնջենի իր յիշատակին:

ԴԻԻԱՆ ԱԶԳ. ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆԻ

Candlemas, *Diarnuntarach* in Armenian, is one of the most important and ancient feasts of the Armenian people, having both a Christian and pagan nature and tradition. It commemorates the presentation of the Christ in the Temple. As required by Jewish law, the Christ Child was brought to the temple by Joseph and Mary as a gift to God. According to the law established by Moses, the Jews who were blessed with a male child were to donate to the Temple a pair of doves or two young pigeons as a sign of purification.

In the Temple, Simon, to whom it was divinely revealed "that he would not see death before he had seen Christ," comes forward, takes the child in his arms, praises the Lord for having seen the Savior and says: "Now, Lord, you are letting your slave go free in peace according to your declaration because my eyes have seen your means of saving that you have made ready in the sight of all the peoples." (Luke 2:29-31)

Every year, on February 14, the Armenian church commemorates Candlemas on the 40th day of the birth of Jesus. (In the Catholic church this feast is commemorated on February 2.) On the eve of the feast, February 13, beeswax candles are distributed to the faithful. After the celebrant cleric lights the candles on the main table, the faithful follow him and go home with lighted candles to light the lamps in their homes. This tradition continues in the Middle Eastern Armenian communities, as an expression of Christian faith.

Our pagan forefathers are thought to have celebrated this feast by lighting a bon-fire, to the glory of god *Dihr*. Pagan Armenians organized festivals, gathering around a fire and worshipping in joy. *Dihr* was considered the protector of the arts and literature, and the interpreter of dreams. He

Bedros Aslanian to Exhibit in Montreal

A recent work by Bedros Aslanian

Bedros Aslanian, a well-known Montreal painter, will exhibit his latest works March 1 thru 4, at the Aharonian Hall of St. Hagop Armenian Apostolic Church in Montreal. A month later, he will open exhibitions in Chicago, going on to Athens and Florence.

After living in Montreal for many years, Bedros Aslanian moved to Greece six years ago. Since then, he has returned to Canada and the United States several times to exhibit his works. His last exhibition in Montreal in 1976 was a great success. It is apparent that his self-imposed exile has had a profound effect on him and his work. Although he has followed in the footsteps of the masters of the Neoimpressionistic school, he has moved on to a distinctive style and vision of his own. His paintings are the product of an artist, fully aware of his talent and limitations. He does not take undue risks; yet, his creations are not devoid of fantasy.

In the meantime, Bedros Aslanian is constantly seeking to discover a form of painting suitable to a more majestic and even mystical subject — deep enough to reach down to his own roots and to express a long-sought identity. He feels the need to work and produce something which belongs not

only to him but to an entire race. His great faith gives him a spirited and positive outlook.

It is natural that he feels closest to the Canadian and Greek landscapes. In Greece, he is rated among the most talented and fashionable non-Greek artists. Viewers consider his paintings as beautiful, enjoying the form and rhythm resplendent in his works. In most of his Greek and Canadian canvases, Bedros Aslanian's Armenian and international heritage evokes unique moods and interpretations inspired by the Mediterranean coast of Alexandria, the Greek islands, the old buildings of St. Paul Street, the Marche Bonsecours, or Quebec winters.

There is no doubt that Bedros Aslanian has found in Quebec and Greece the good soil the seed of an artist needs. Being aware of this, he is resolute and knows what he wants to paint. Montrealers and art lovers in Chicago will soon have the opportunity to see for themselves the works which have gained Bedros Aslanian popularity and recognition during the last decade or so, especially since his one-man show in New York City in 1970.

A. J. Hacikyan

METROPOLITAN AREA ARMENIANS OBSERVE SOLIDARITY DAY

[Continued from page 1]

Armenia cannot save the Lebanese-Armenians if they do not want to help themselves. They must make the greatest sacrifice. All we can say is brother, here is my hand if you need help to stand up."

Although there was no active fund raising during the program, the congregation was asked to contribute and take on the responsibility of a united Armenian destiny. All proceeds will be distributed by the Central Committee for the Rehabilitation of Armenians in Lebanon, a group representing all segments of the Armenian population in Lebanon.

OUTREACH

is a monthly publication of the Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America, 138 East 39th St., New York, New York 10016. Address all correspondence to the above address. Printed in U.S.A. Second class postage paid at New York, N.Y. 10001.

Editor.....Hasmig Mergian

Եկեղեցւոյ Առաքելութեան Մէջ Բեմին Դերը

Գրեց՝ Սարգիս Աւագ Քահանայ Անդրեասեան

Մարդը, իր աստուածապարզել շնորհներուն առընթեր, ծնունդով ենթակայ է բարոյապէս հեղձուցիչ միտումներու, կիրքերու եւ գայթակղութեան: Անհատական թէ հաւաքական մեղքերու մեղսակցութիւնը ուրեմն հետեւանք է մարդկային տկարութեան, բարոյական ուժի պակասին:

Մարդկութիւնը ունի երկու հզօր օժանդակներ՝ իր մտլութիւններէն, կիրքերէն ազատագրող: Մին՝ երկրային կառավարութիւնը, իր հետզհետէ աճող օրէնքներու եւ զանոնք գործադրութեան ղեկուղի կոչուած պաշտօնեաներու միջոցով: Իսկ երկրորդը՝ երկնային կառավարութիւնը, որ անաչառ է ու չի դաւեր: Կ'ազդէ հաւատքի ներգործութեամբ, եւ եկեղեցւոյ ճամբով կ'առաջնորդէ ուժի յաւիտեանակալ ու անապառ աղբիւրին, մարդը օժտելով արդարութեան, ճշմարտութեան, անմեղութեան ու սիրոյ գաղափարականներով:

Եկեղեցի բառը, իր նախնական առումով կը նշանակէ՝ հաւատացեալներու անտեսանելի բայց ըմբռնելի միութիւն մը, որուն անդամները իրարու կապակցող շաղախը՝ վարդապետութեան Հիմնադրին նկատմամբ անշահախնդրի սէրն է, որ կը դրսեւորուի ձեւակերպուած սկզբունքներու գործադրութեամբ:

Քրիստոնէական եկեղեցին կը ներկայանայ երեք գլխաւոր յատկանիշերով: ԶԻՆՈՒՈՐԵԱԼ ԵԿԵՂԵՑԻ՛՝ ապրող, գործող ու չարին դէմ պայքարող հաւաքականութիւնն է: ՅԱՂԹԱՎԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ՛՝ ապրած, գործած ու սրբացած փաղանգը անձնուրացներու՝ երկնային Թագաւորութեան մէջ: ՆԻԻԹԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ՛՝ տեսանելի, օժանդակ կառոյցը հաւատքին: Նիւթական եկեղեցիներ էին՝ պատմութեամբ ուսանելի մեհեաններ, կոտորներ: Նիւթական եկեղեցիներ են այսօր օրինակ՝ սինակոկը՝ հրեաներու համար, մզկիթը՝ մահմետականներու համար:

Քրիստոնէական եկեղեցին ծնած է քրիստոնէական կրօնէն, եւ իբրեւ հաւատարիմ գաւակ, կը ծառայէ անոր պաշտպանութեան ու ծաւալման համար: Ան իր ոգեւորութիւնն ու ներշնչումը կ'ըմպէ անկէ, կենդանի յարաբերութեան մէջ մնալով անոր Հիմնադրին՝ Քրիստոսի հետ:

Եկեղեցին, զինք դէպի իր առաքելութիւնը առաջնորդող ուղիէն չհեղեղու, չընդադրու եւ իբրեւ բարոյական վերածնունդի կենդանի աւազան յարատեւելու համար կարիքը ունի կենսունակութեան, շարժում ստեղծող հոգեւոր ուժի:

Եկեղեցին, ցեղի մը փրկութեան գործը յաջողութեամբ շարունակելու հարկադրանքով, իր ազդեցութիւնը կը տարածէ ազգին երեք հիմնական դասակարգերուն՝ մանուկներու, երիտասարդներու եւ չափահասներու վրայ: Ասոնցմէ իւրաքանչիւրը ունի զգալու, խորհելու, դիտելու ու զատելու եղանակները: Եկեղեցին իր մասնաւոր ուշադրութեան առարկան կը դարձնէ նոր սերունդի մանկութիւնը, զայն՝ Աւետարանի Լոյսով պայծառացնելու եւ բարոյացուցիչ սկզբունքներով դաստիարակելու մտահոգութեամբ: Որովհետեւ, անկասկածելի է, որ նկարագրի բարոյական սնանկութիւնը հետեւանք է հոգեւոր դաստիարակութեան բացակայութեան: Այսօրուան մարդկութիւնը, ցեղին հաւաքական նկարագրին համապատասխանող կերտումին համար, իր աստուածային սկզբնապատկերէն ուժացած մարդկութեան արդի խառնարանին մէջ, աւելի քան երբեք կարիքը ունի եկեղեցւոյ մայրական հոգածութեան եւ մանկավարժական վերջնապատ մեթոտներով մօտեցումին:

Եկեղեցին, յառաջադրուած առաքելութեան հասնելու իր ճիգերուն մէջ օժանդակ ունի հայրապետահաստատ միջոցներ՝ սրբազան խորհուրդներ, խորհմաստ ճառեր, աղօթքներ ու խրատականներ, որոնք քրիստոնէական դարերու ընթացքին նպաստած են ժողովուրդը մը հոգեւոր փրկութեան եւ անհունօրէն ազնուացուցած՝ անոր բարեպաշտական զգացումները:

Սակայն այս միջոցները պիտի մնային լոկ ձեւակաւութիւն եւ պիտի մնային վերացական, եթէ օգնութեան չհասնէր Սրբազան Բեմը իր պաշտօնեայով:

Բեմի պաշտօնեան, քրիստոնէական եկեղեցւոյ սրբազան կարգի մատակարարն է եւ անոր հարազատ մեկնաբանողը: Իր չափանիշով ու բարոյական մակարդակով կը բնորոշուի եկեղեցւոյ հեղինակութեան ու վարկի աստիճանը, որովհետեւ, եկեղեցական ու եկեղեցին, ըլլալով մէկ ամբողջութեան զոյգ բաղկացուցիչ մասերը, կը կրեն իրարու փոխարարձ ազդեցութիւնը: Սպասելի է ուրեմն, որ հաւատացեալ ու բարեպաշտ հօտի մը օրինակելի առաջնորդը ըլլայ՝ հաւատքով, տեսիլքով ու

երկնատուր կոչումով բարեգարդուած հովիւր:

Հովիւր ունի իր վարչական, ծիսական, հովուական եւ քարոզչական պարտաւորութիւնները: Առաջին երեքը միջոցներ կը համարուին չորրորդին՝ քարոզչականին կիրարկման համար: որովհետեւ, քարոզչականը իր ներգործող մեկնաբանութեամբ կը ծառայէ զԱստուած ըմբռնելու եւ մարդը Անոր մօտեցնելու անհրաժեշտութեան:

Քարոզը սակայն, քանի մը խրատական խօսքերու ամբողջութիւնը չէ, ոչ ալ գրական կամ քաղաքական բնոյթով դասախօսութիւն մը, այլ Աստուածային ճշմարտութեան հռչակման եւ հաւատացեալին մէջ համոզում գոյացնելու ազդու միջոց: Սխալ է նոյնպէս քարոզը համարել՝ նիւթի մը վերաբերեալ պատճառաբանութիւն, կամ՝ ճշմարտութեան մը շուրջ խորհրդածութիւն: Անոր միակ նպատակը՝ ճանչցնել Աստուածային ճշմարտութիւնը եւ մարդը հաղորդակցութեան մէջ պահել Անոր հետ:

Քարոզը սերտօրէն առնչուած պիտի մնայ կրօնին հետ ու անկէ ստանայ իր ներշնչումն ու սնունդը: Լուրովիկոս ժԶ օր մը, իր մատուրի քարոզչներէն մէկուն ապակեղրոն քարոզը լսելէ յետոյ՝ կ'ըսէ անոր: «Ինչքան քարոզչն ոչինչ դուրս ձգած պիտի ըլլայիք, եթէ քիչ մըն ալ կրօնը չօջափած ըլլայիք»:

Քարոզը, Ս. Գրոց վրայ հիմնուած ըլլալով հանդերձ, պէտք է խուսափի անոր բառապաշարը որդեգրելու տկարութեան, այլ տայ անոր մէջ թաքնուած ճշմարտութեան բացայայտումն ու մեկնաբանութիւնը: Յայտնի աստուածաբան մը ըսած է. «Քարոզիչ մը՝ երկինքը իրեն հայր եւ երկիրը իրեն մայր ընտրելու է»: Այս հիմնական հասկացողութեամբ ալ, կը հաւատանք որ քարոզի մը յաջողութիւնը բնաւ պայմանաւորուած չէ քարոզչի պերճախօսութեան, հմայիչ ոճին կամ հմտութեան հետ: այլ, թէ՛ ինչ աստիճանի ան ի վիճակի է Աստուծոյ կարեկցութիւնն ու օրհնութիւնները բերել-տարածելու մարդոց անսահման ու ալազան կարիքներուն վրայ, ամոքելու համար մարդկութեան բարոյական ցաւերը:

Իբրեւ՝ եկեղեցին իր առաքելութեան մղող օժանդակ, Բեմը իր օգտակար ծառայութեան մէջ պահելու համար, Բեմի պաշտօնեան ինքզինքը պիտի համարէ Աստուծոյ մէջ պատգամաբերը, որ դրական բացայայտիչն է ճշմարտութեան, հեռու՝ իմացական կասկածներու մշուշէն: Կէօթէն ըսած է. «Տո՛ւր ինձի քու համոզումներուդ օգտակար թելադրանքները, բայց քեզի պահէ կասկածելի գաղափարներդ, որովհետեւ ես անոնցմէ բաւականաչափ ունիմ»:

Այս իմացումով ալ քարոզը պիտի ունենայ տեսական եւ վարդապետականի միաձուլուած բնոյթ՝ հաւատքի վաւերականութեամբ: Այսպիսի քարոզ մը, թէպէտ ունկնդիրը կը հրահրէ դէպի իր խորհրդածութիւնները, բայց չի պարտադրեր զանոնք, այլ մտածել կուտայ անոնց վրայ, որոնք առանց կասկածի զԱստուած կը բերեն ու կ'ամրացնեն մարդոց սրտերուն մէջ:

Շիբալօ, Իլլ.

Prelacy Announcements

OUTREACH gives special thanks to an anonymous donor from Oklahoma who financially made possible the printing of our tenth issue.

The Feast of Sts. Ghevontiantz, honoring the Armenian priesthood, will be celebrated on Tuesday, February 20, 1979, at St. Gregory's Armenian Apostolic Church of North Andover, Mass. The Board of Trustees will host the day's events. The Divine Liturgy will begin at 7 p.m.

Dates to Remember:

- Feb. 20: Sts. Ghevontiantz Day.
- Feb. 22: Sts. Vartanantz Day.
- Feb. 28: Lenten Lecture Series begins.
- April 8: Prelacy Day; Palm Sunday.
- April 14: College Students Reception at the Prelacy.
- April 24: Armenian Martyrs' Day; to be celebrated in St. Peter's Church on Lexington Ave., at 54th Street, New York City.

May 14-17: Annual NRA Convention to be hosted by Sts. Vartanantz Armenian Apostolic Church of Providence, R.I.

Ազգ. Ուսումնական Խորհուրդի պատրաստած ՀԱՅԵՐԷՆ ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԵՐԳԵՐՈՒ ԶԱՅՆԱՊՆԱԿԸ կարելի է գտնել Առաջնորդարանի գրաստանը: Զայնապնակը, երգերուն հայերէն բառերու գրքոյկով, կը վաճառուի \$5.50-ի ներառեալ առաքման ծախսը:

Do you have any children attending college away from home? Please send us their names and addresses so that we may include them in our OUTREACH mailing list.

Lenten Lecture Series

The Prelacy Ladies' Guild has organized a Lenten Lecture Series, to begin on Wednesday, February 28, 1979. Offering a diversity of topics and speakers, the lectures will examine the Lenten season, its history and spiritual significance. They will be delivered in English and be followed by a question and answer period.

All lectures will be held in the Prelacy headquarters on Wednesday evenings at 8 p.m. The fee for the entire series is \$25, the student rate, \$15. Interested individuals should contact one of the following: Mrs. George Dermksian (212) 722-2764; Mrs. Mousegh Haratunian (516) 676-7434; Mrs. Robert Derian (201) 646-0174.

LECTURE SCHEDULE AND TOPICS:

- February 28**
Lecturer: The Rt. Rev. Alexander Schemann, S.T.D., L.L.D., D.D. Dean of St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary in Crestwood, N.Y. and Professor of Liturgical and Pastoral Theology. Topic: "Lent in the Eastern Orthodox Tradition."
- March 7**
Lecturer: The Rev. Dr. J. Robert Wright, Prof. of Church History and Chairman of the Historical Field at the General Theological Seminary in New York City. Topic: "Christian Catacombs."
- March 14**
Lecturer: Mr. J. Richard Butler, Director of the Middle East Office of the National Council of Churches, N.Y. Topic: "The Role of the American Churches in the Middle East."
- March 21**
Lecturer: The Rev. Dr. Norman Horner, Associate Director, Overseas Ministries Study Center, Ventnor, N.J. Topic: "Rediscovering Christianity; Where it Began. Inter-Church Relationships in the Middle East Today."
- March 28**
Topic: "The Experience of Young American-Armenians in the International Work Camp, St. Thaddeus' Monastery, Iran." Slide Projection and Original Rubbings presented by Miss Sona Kulujian, Mr. Mathew Der Manuelian, Mr. Asbed Marashian.
- April 4**
Lecturer: Bishop Mesrob Ashjian, Prelate, Prelacy of the Armenian Apostolic Church of America. Topic: "Lent and Holy Week in the Armenian Christian Tradition."

Armenian Martyrs' Day

under the auspices of

His Grace Bishop Mesrob Ashjian
Prelate of the
Armenian Apostolic Church
of America

April 24, 1979

at 8:00 p.m.

St. Peter's Church

Lexington Ave. and 54th St.
New York City

Program:

Guest Speaker
Dr. Eugene Carson Blake
Former General Secretary of the
World Council of Churches

Armenian Friendship Arax Chorale Group
Conductor, Nonan Kricorian
String Orchestra
Conductor, Krikor Pidedjian

Parev

by Barouyr Sevag

Translated by Dr. Varant Hagopian

PAREV,

I recite this unique little word
Much like showing a validated passport,
Much like recounting my autobiography,
Or much like completing a questionnaire.

And I would want,
Oh so very much want,
That this word truly become a passport
Throughout the entire world,
For all.

And I would want,
Oh so very much want,
That likewise this word become
A new and true "Open Sesame."

PAREV,

You would say to the train,
To the boat
Or to the plane,
And enter in.
Your "Parev" accepted as fare.

PAREV,

You would say to an unknown lady,
And she would love you at once
Or with a forgiving smile would say,
She has already been 'parev-ed.'

PAREV,

You would say, and the clear sky
Forewith would rain, should rain be needed.

PAREV,

You would say to the dormant soil
And it would sprout and grow ears of corn.

PAREV,

You would say even unto death,
And it would understand, that approaching you
It hastened,
Hastened too much. . .

Oh that Parev would become a true and new
"Open Sesame."

And at that time, should you say to the bear

PAREV,

It too perhaps at that very moment
Would turn into a toy for our children,
A toy of such quality
That it need not be wound,
Nor be easily broken.
So too, the snake
Would turn into a walking stick for the elderly,

The crocodile, a chest for toys,
The wild reindeer a coat rack
And the whirlwind, a dance troupe,
And man, into a true man. . .

Nothing is impossible in this world,
If the world is ruled by 'paree,'
Which in our tongue has become

PAREV,

Therefore, much like showing a passport,
Much like recounting my autobiography,
Or much like completing a questionnaire

PAREV,

To thee
and
To you,
Friends and strangers
My dear ones all.

Let the impossible become possible
Throughout the entire world,
For all of us,
Become possible tomorrow or right now,
Become possible with one word

PAREV. . .

Parev = hello in Armenian.
Paree = good in Armenian.

FORUM

THE ARMENIAN GIFT

Now that the dust has begun to settle over the Jonestown affair, we begin to see what really happened: a combination of voluntary mass suicide and murder, the exact details of which will probably never be unraveled. However, there can be no doubt about one thing: several hundred people in Jonestown were so dedicated to their leader and community, that they were willing to die when they thought they were about to lose it. Never mind the fact that to most of us the leader was a monster, and the dream of a genuine community of brotherhood a mirage. For them, it was real enough.

It's interesting to note that our response to such misguided dedication is to say: they were crazy. Similarly, the American response to the Japanese warriors of suicidal courage who made up the *kamikaze* corps in World War II was to say that "Japs are crazy." Well, whatever the mental health of the residents of Jonestown may have been, we know that the Japanese are not crazy. They are among the toughest and most resourceful nations on earth. Their dedication to particular ideals such as nation, emperor and honor was so great that they were willing to die for them then, and sometimes even now.

Whereas it does not surprise me that many Americans should fail to understand such events, we Armenians should understand dedication, even at the cost of death, and the value of a communal bond, better than most of our fellow citizens. It disturbs me to hear Armenian-Americans say: "Well, it's because those people at Jonestown were poor, old, and often black. What can you expect? Desperate people will do anything." Well, it's true, but despair comes to people of all classes and colors. Sociologists and historians of religion, along with Congressional committees and law enforcement officials who have been studying religious cults in the wake of the Jonestown massacre, have one thing to tell us: the vast majority of those who join cults — the Moonies, the Hare Krishna, the Love Israel group (which is not Jewish, despite its misleading name) — are young, white and middle class. They are united by a disillusionment so intense that it verges on despair. Mind you, it is not the despair of the very poor, with alcoholic mothers who abuse them and absentee fathers who are never around long enough to even do that; it is the despair of those who grew up in middle class homes, were often told that God, Love and Community were all possible, and who believed what they were told. Then at the onset of adulthood, they found out that their parents were hypocrites living make-believe lives. Their parents and neighbors, the folks who were supposed to make up one big happy family, a community, had lied about what life really had to offer. Some of these kids even believed in *The Waltons*. What drives most kids to cults is the disillusionment in discovering that what they fervently believed in does not exist. Of course, the world being an unpleasant place on the whole, most of these new *communities* (cults to you and me) turn out to be lies too, offering a life worse than life in the spiritually tacky suburbs of childhood.

I said that it disturbs me to hear Armenians call such kids crazy, partly because most of them are not in any clinical sense crazy, and especially because it becomes a way to avoid having to think hard and deeply about why people may choose to do such things as join the Hare Krishna or die at Jonestown. Worse, it shows that Armenian-Americans do not appreciate their past or present enough.

I speak of the past, because ours is full of men and women who chose to die when they thought that without their death it would be impossible to maintain that which they cherished; the community of Christian faith, Armenian land, and Armenian speaking people. To call the Vartanank martyrs is one thing; to call them crazy, something wholly different. You might protest; yet, a martyr, as the origin of the word tells us, is a person who chooses to die as a witness of Christian faith and for the communal ideal of Christianity. We don't yet call our national heroes, from the Vartanank to the fedayis, crazy, but I am afraid that from the comfortable perspective of our middle-class existence it may increasingly begin to look as though the oppressed everywhere, as well as the depressed, are simply crazy. When you're sipping a gin and tonic, lounging near the golf course, dressed in checked pants, white belt and white shoes, looking out at the rest of the folks in the country club, it's hard to understand that some of your fairly immediate ancestors chose to die for the privilege of speaking their tongue, worshipping their religion and remaining unmolested in a mountainous, dusty land, without a single golf course in the whole place. They were driven by their desperate search for an ideal that others would not let them achieve or maintain. I hope we can still understand and empathize with the need for a free community that motivated them. I'm beginning to doubt it.

We Armenian-Americans are fortunate. We already have, ready-made for us, the sort of community that others miss so much that they join a cult. We don't fully appreciate our luck in having this "club" of which we are members at birth. We don't appreciate the large family that it is, the home which accepts us even when we have done nothing for it except be born in it, and accepts us with a warmth and openness that others spend their lives searching for. If they find it, it tends to be a narrow and constricted "community" of a few people in some God-forsaken commune at best, or the ghastly Manson "Family" at worst. Ours doesn't ask us to shave our heads, follow mad leaders (well, OK, they're not all great, but you can't win them all), or work to make money for leaders who live in the kind of luxury that Moon's and the Guru Maharaji's followers accept without a murmur or a question.

True, sometimes the Armenian community asks us to give time, energy and money. We certainly have a right to complain when we think that these are not being wisely used; yet, do we appreciate the gift of belonging to a world-wide community which, especially if you speak Armenian, can find us friends all over the world? I don't think so. Before we start calling some sad kids crazy for desperately missing what we have been given at no cost, let's count our very real blessings. Otherwise, others might start calling us crazy.

Khachig Tololyan
Middletown, Connecticut

Թերթիս ընթերցողները ջերմօրէն կը հրաւիրուին գրելու իրենց նախասիրած հարցերուն մասին, հայերէնով կամ անգլերէնով: Թողուածները 750 բառէ աւելի պէտք չէ ըլլան: Հաճեցէք Ձեր գրուածքները ուղարկել Առաքինի խմբագրութեան, Առաջնորդարանի հասցէին:

Readers are invited to submit articles for publication in the Forum. Articles may be in English or Armenian, but should not exceed 750 words. Mail typewritten manuscripts to: Editor, OUTREACH, Armenian Apostolic Church of America, 138 East 39th St., New York, N.Y. 10016.

I have shewed you all things, how that so labouring ye ought to support the weak, and to remember the words of the Lord Jesus, how he said, It is more blessed to give than to receive.

The Acts, Chapter 20, Verse 35.

I enclose \$ _____ to participate in the fund raising for aid to Lebanon.

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip Code _____

Please make checks payable to:

The Armenian Apostolic Church of America—Aid to Lebanon

Mail to: Armenian Apostolic Church of America, 138 East 39th St., New York, N.Y. 10016

Your Gift is Tax Deductible in the U.S.